

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1081 27 tháng 3 năm 2016

Thơ ngỏ

Tự Thức

*Tự thức chơn hồn qui Phật Pháp
Hành thông đời đạo qui nguyên bản
Phân minh trước thanh càng thêm tốt
Dứt khoát, tâm linh cảm thức an*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 08/07/2006 đến 14/07/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Phải làm sao mới đúng?
- 2) Chuyện gì là cần thiết?
- 3) Mê lầm là sao?
- 4) Duyên may là sao?
- 5) Quý tướng Trời để làm gì?
- 6) Quý yêu Trời để làm gì?
- 7) Ban chiếu để làm gì?

<p>1) El Cajon, 08-07-2006 <i>Hỏi : Phải làm sao mới đúng?</i></p> <p>Đáp : Thừa phải thực hành mới đúng Kệ : <i>Duyên lành khai triển tâm tự đạt Thức giác chính mình chẳng còn ngu Cảm mình Trời Đất qui đời đạo Bình tâm học hỏi tự giác thức</i></p>	<p>2) El Cajon, 09-07-2006 <i>Hỏi : Chuyện gì là cần thiết?</i></p> <p>Đáp : Thừa chuyện tu là cần thiết Kệ : <i>Minh tâm kiến tánh qui đời đạo Trí tuệ phân minh duyên Trời độ Khai triển vô cùng tự giác tu Thành tâm học hỏi chẳng còn ngu</i></p>
<p>3) El Cajon, 10-07-2006 <i>Hỏi : Mê lầm là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa mê lầm là không chịu nghiên cứu Kệ : <i>Phân minh đời đạo là sáng suốt Khai trí mở tâm xây dựng tiến Qui y Phật Pháp tâm tự hiền Trời độ duyên lành tự kết duyên</i></p>	<p>4) El Cajon, 11-07-2006 <i>Hỏi : Duyên may là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa duyên may là không tính mà đến Kệ : <i>May mắn là chuyện không ngờ được Tự tu tự tiến tránh phiền toái Tâm tưởng Trời Phật duyên tình mở Thành tâm tu luyện quý hơn vàng</i></p>
<p>5) El Cajon, 12-07-2006 <i>Hỏi : Quý tướng Trời để làm gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa quý tướng Trời trí khai tâm thức Kệ : <i>Duyên Trời tận độ tâm ổn định Khai triển vô cùng trí khai minh Tình Trời mở rộng duyên tận độ Thực hành chánh pháp niệm Nam Mô</i></p>	<p>6) El Cajon, 13-07-2006 <i>Hỏi : Quý yêu Trời để làm gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa quý yêu Trời để tự thức Kệ : <i>Duyên lành đạt pháp tự khai minh Quý yêu Trời Phật tâm đạt đạo Khai triển vô cùng rõ thấp cao Chuyển hóa cứu đời rất nhiệm mầu</i></p>
<p>7) El Cajon, 14-07-2006 <i>Hỏi : Ban chiếu để làm gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa ban chiếu để cứu độ Kệ: <i>Thực hành chánh pháp tự cảm mình Trì tâm tu luyện tự cứu mình Qui y Phật Pháp duyên Trời độ Thành tâm tu luyện sớm đạt duyên</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Tôi Sống Mãi

Lúc nào cũng sống trong lòng,
Nhớ tôi phát triển, tự phòng, tự tu.
Cảm như đang ở dưới dù,
Tình thương bảo bọc, tròng tu hoài hoài.
Dù cho đêm ngắn hay dài,
Giữ tâm thanh tịnh tiến hoài không ngưng.
Tôi, người, chẳng phải người dung,
Cùng chung sống động tiến từng phút giây.
Thương yêu cảm thức vui vầy,
Vui say đời đạo, tâm này cảm an.
Say sưa tự thức bạc bàn,
Sửa sai tiến hóa đàng hoàng hơn xưa.
Không sanh, không tử, không thừa,
Tình người cao đẹp mãi ưa luật Trời.
Nhớ tôi tiến hóa hợp thời,
Tôi còn sống mãi trong đời thương yêu.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên.
01-1996

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa 1, Thiền viện Quy Thức

Vấn Đạo 3 (12-9-1986)

Bạn đạo: Thưa Thầy, từ bấy lâu nay thì con có việc thắc mắc là hình như trong con người con, nó có hai con người: có hôm thì con thấy là mình trì trệ trong việc tu hành, thì muốn, có cái ý nghĩ là muốn nhờ Thầy trừng phạt. Hôm sau thì con nghĩ khác, như sự một phản bội vậy, là: Bấy ức niên thì bấy ức niên, tại sao mình phải ép mình, ép xác?

Ông Tám: Cái này không có phải ép xác, cái phương pháp này đâu có phải ép xác. Cho nên trong người nó có hai cái: cái Hồn, và cái Vía và lục căn lục trần, thấy chưa? Lục căn lục trần mà khi nó biết con tu rồi đó, nó tìm cách nó làm cho Chủ Nhơn Ông phản lại cái đạo, bắt buộc như vậy. Nó làm cho Chủ Nhơn Ông phản cái đạo, để chi? Để nó nắm lại cái chủ quyền tâm tối hồi xưa, phải nhớ cái chỗ này. Rồi cái Vía cũng vậy nữa: mình giáo dục nó tu, có ngày nó hiểu được, nó thông cảm được, và nó thực hành được, và nó nghiêm trị

được lục căn lục trần, cái ngày đó nó thích tu ghê lắm! À, rồi một ngày nào mà cái Vía giải đãi á, vì Chủ Nhơn Ông muốn nó làm việc này, muốn nó hiểu việc kia, hiểu việc nọ nhiều quá, cái nó bỏ đạo, cái Vía nó bỏ đạo. Bỏ đạo, thì lục căn lục trần nó vươn lên, nó nói: Bấy ức niên là bấy ức niên chứ, việc gì mà phải ép xác? Nhưng mà nó không thấy rõ, bởi vì nó ngu cho nên không rõ cái tâm tối của lục căn lục trần. Nó không biết giá trị của sự cấu trúc siêu nhiên. Con thấy bây giờ lấy cái bát này liệng dưới đất, nó bể từ mảnh. Hỏi chứ bao nhiêu niên kiếp nó mới hội lại một cái chén, thấy chưa? Mà nếu chúng ta có phân hồn, mà chúng ta đi theo con đường tâm tối, và bỏ cái nguyên căn sẵn có sáng suốt của chính chúng ta, thì chúng ta bị tan rã đi, thì có phải bấy ức niên nó mới hội tụ lại được không? Đó, cho nên sự tâm tối của lục căn lục trần lần áp Chủ Nhơn Ông, và muốn Chủ Nhơn Ông bỏ tu để nó hướng về tham dục của tình đời. Cho nên nó khôn ngoan lắm, nó là con ma mà! Trong xác

chúng ta có con ma, nó bày đủ thứ hết á, rồi một chập cái nó bày cho con sợ, sợ ông Trời ông Phật, bày cái coi ông Trời ông Phật không ra cái gì hết, vì nó chưa hiểu.

Còn cái nguyên lý của bảy ức niên này thì mình phải truy tầm và mình phải tìm hiểu cái căn cội mình đã qua nhiều giai đoạn đau khổ. Giai đoạn đau khổ ở chỗ nào? Mình thấy cọng cỏ ở nhà mình bị gãy, mình cũng đau lòng, cái bông mình bị gãy, cũng đau lòng, cái chén bể, mình cũng đau lòng! Nó ở ngoài thân tôi, tại sao tôi đau lòng? Vì những cái trạng thái này tôi đã qua rồi, tôi đã khổ rồi, tôi đã cực nhọc rồi, tôi đã đau đớn tôi mới có cơ hội tiến hóa thành hình con người. Ai hy sinh nhiều, ai đóng góp nhiều cho xã hội tốt đẹp, cứu những người đau khổ, tôi lại thấy vui, thấy chưa? Tôi đã làm, mọi trạng thái tôi đã làm, tôi mới cảm ứng được. Cho nên nhiều trạng thái tiến hóa rồi mới thành con người, thành ra nó có bảy ức niên. Côn trùng, vạn vật tiến lần, tiến lần, tiến lần, rồi nó mới trụ thành một cái Tiểu Thiên Địa. Cho nên con người nó có thể sánh với ông Trời, và nhiều khi nó giằng luôn cả ông Trời, nó ăn thua với cả ông Trời. “Trời ơi, tôi mới bước ra đi chơi mà mưa, ông Trời bắt lương!”, nó chửi liền. Đó, nó càng chửi chửi nào, nó càng được học bài chửi này. Nó càng chống ông Trời chửi nào, nó lại khép nó trở về trong cái phạm vi eo hẹp. Rồi đặng phải, lúc đó nó mới thấy cái giá trị sáng lạn của bên kia.

Cho nên, chúng ta ai ai cũng phải học. Qua những cơn kích động, rồi mới trở lại với thanh tịnh, mới hiểu rằng: Ô, Trời Đất yêu thương tôi vô cùng, không có bao giờ bỏ tôi. Thanh khí điển ban cho tôi hằng ngày, hằng giờ, hằng phút khắc, ám no đầy đủ. Luôn cả tu, muốn tu cũng có người phục vụ tôi, tôi hạnh phúc vô cùng! Lúc đó, tôi mới thấy rõ sự yêu thương của Thượng Đế đã giúp tôi để tôi tiến về cái văn minh siêu cấp. Thâm tu, thâm tiến trong tâm tôi, tôi mới thấy cái siêu cấp vui vẻ vô cùng, buông bỏ tất cả đi: xác này không phải của ta, và tất cả không phải của ta, chỉ có cái thức là ta mà thôi. Bây giờ ta cảm thức phạm sự của một ông Trời đối với người con, ông Trời đối với nhơn loại, sự gánh vác của Ông vô cùng ngày đêm lo lắng. Ngày nay chúng ta có căn nhà mà ta còn bắt điện đầy hết cả căn nhà, bắt chỗ nào cũng sáng chỗ nấy; hỏi chớ ông Trời, Ông đã lo cho chúng ta chưa? Lo nhiều lắm, lo từ việc một, lo hơi thở, lo miếng ăn, lo chỗ ở, lo đầy

đủ cho chúng ta, mà chính chúng ta là người phản bội. Chúng ta hiểu được rồi, chúng ta mới có cơ hội nghiêm trị lục căn lục trần và giáo dục nó phải thực hành đúng đường lối như vậy. Một thời gian thì tất cả thầy trò minh giải, lúc đó lục căn lục trần biết rồi.

Bạn đạo: Nhưng mà, sao con thấy con yếu đuối quá!

Ông Tám: Đó, thì con phải thực hành! Cho nên cái pháp nó giúp con vậy đó, cho con thấy rằng, ông Tám là cái gì? Cũng con người yếu đuối như con, con hiểu chưa? Rồi Ông nhờ niệm Phật Ông mới vượt qua. Ngày hôm nay Ông mới thuyết lại cho chúng ta nghe. Mà cái thao thao bất tuyệt của Ông do đâu đây? do cái dày công của Ông làm thành. Bây giờ con muốn nên sự nghiệp, con phải làm chớ! Xuống bếp muốn làm một đĩa đồ ăn ngon, cũng phải nghiên cứu chớ, phải không? Con có phải tin càn đâu? Có phải tôi tin ông Tám mà tôi làm như vậy đâu? Tôi về tôi nghiên cứu, tôi nghiệm, tôi làm, tôi hành như vậy. Hồi trước ông Tám như vậy, tôi làm như vậy, tôi được không? Tôi chưa đi một bước đường nào giống ông Tám, thì tôi thấy rằng, chán quá! Hối chớ, chán rồi tôi đi đâu? Tôi có con đường nào giải quyết cho chính tôi không? Không, vậy tôi phải làm thế nào? Tôi phải trở lại sự dày công cho tôi, tôi có một chút sáng suốt, tôi phải ôm lấy sự sáng suốt đó và vun bồi sự sáng suốt đó, và tận dụng sự sáng suốt đó, thì tôi mới khai mở tất cả, con thấy không?

Những anh em về đây, làm sửa căn nhà, này kia kia nọ. Những người đó phải tận dụng sự sáng suốt của Ngài và thấy rõ rằng đây là một nơi của Thượng Đế ân ban, và tôi tưởng Trời, tôi thấy sức mạnh của Trời luôn luôn làm đẹp cho tất cả mọi người, bây giờ tôi hy sinh, đóng góp, cho nên nó mới thành tựu một nơi chúng ta ngồi đây, thấy chưa? Nếu anh em không cố gắng và không có cái tinh thần nhắc nhở của Thượng Đế, và không thấy sự vô cùng của Đấng Cha Lành và không thấy sự phục vụ vô cùng của Ngài, thì làm sao mà thấy được ta đang trì trệ?

Nhưng ngày hôm nay, con biết con trì trệ, con biết còn nuôi cái sự phản trắc nó đã từ lâu, mà chính mình làm, bây giờ mình phải tháo gỡ. Đã có cái kỹ thuật tháo gỡ là cái pháp tu này, chỉ cố gắng, dù trời lên trụt xuống cũng phải ráng làm, há! Người ta nói là bước hai bước,

bằng cách nào mới lên khỏi miệng giếng; mà mình bước, mới trượt có một cái trầy chum, cái mình la, nói: ông đó chi vậy! Thử làm lại một lần nữa coi, thì chúng ta đi được, thấy không? Cái đó là một kỳ công, chứ không phải món quà, không phải đợi ông Trời cho nữa. Ông Trời ban một lần một thôi, Chúa đã ban ơn một lần một rồi; bây giờ con có đầy đủ, tấn, thối, do con quyết định; nếu không quyết định, là tự hại mình mà thôi, con hiểu không? Cứ cố gắng đi.

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Ông Tám: Tất cả những người ở đây thành công là do sự cố gắng, chứ không có phải là ý lại mà làm. Cái phần trên thì luôn luôn hộ độ chúng ta, mà ta cố gắng ta tới là ta mới hưởng được cái thanh quang của Chúa, của Phật.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, con theo pháp này đó, cũng hơn một năm nay, và trong bước đầu con phải tập hai pháp Chiếu Minh và Soi Hồn, và con cũng không nhớ rõ, nhưng mà con biết chắc, trong thời gian qua con có sự xao lãng trong hai pháp này. Thì sau khi con có những triệu chứng hơi giựt giựt trên đầu, thì con có nói với anh Đào Văn Thuận, là anh chủ thiền đường ở bên Đức ... nơi con ở, thì anh nói: Thôi bây giờ cứ bước vào thiền đi, chắc có lẽ thiền được; thì con có tin lời anh, con bước vào thiền. Lúc đầu thiền thì cũng, con thử có lẽ sai hay sao không biết, hơi thử rất là ngắn. Nhưng song song đó, con hay bị đau ở người, nhứt là thỉnh thoảng, cái bụng chứa này cũng như bị căng lên đó, căng lên hầu như có thể nửa ngày, hoặc một ngày, và có thể ba ngày, và song song đó cũng đau lưng, đau ngực, hầu như là con đau đó, con cứ e ngại rằng đó là mình làm sai pháp hay là do nghiệp quả.

Ông Tám: Không phải đâu, cái đó là anh bị những sự đánh đập của cơ thể, rồi những cái máu ứ nó ra không có hết. Cái đó anh phải uống cái thuốc trật đả của Tàu, uống vô, nó tan thì nó mới hết. Tại nhiều người bị mà không biết đó. Cái Vân Nam bạch dược, trong đó nó có cái viên đỏ chút xíu thôi. Anh lấy cái viên đỏ đó, khuấy với rượu anh uống, cảm thấy cái bệnh nhẹ lắm, tan liền, tan những cái máu ứ. Kêu bằng lấy cây sắt mà đập trong thể xác, thể nào cũng có cái máu ứ. Mà người Việt Nam không biết cái chỗ đó, cái đó là cái

quan trọng. Trục nó ra, bất cứ giá nào! Kêu bằng Vân Nam bạch dược

Bạn đạo: Cảm ơn Thầy.

Ông Tám: Vân Nam bạch dược, cái chai có chút xíu vậy nè. Đó, thì trong đó nó có một cái hạt trắng đó, mình ngâm rượu uống, còn cái thuốc bột trắng là mình thoa ở ngoài. Cứ làm vậy, chừng một chai là khỏe lắm! Nhiều người không biết, thì mình cũng có thể giúp được họ. Nhiều người họ đi lính đó, nhiều khi làm sái, rồi ông xếp ông giận, ông đánh, bị thương mà không biết.

Bạn đạo: Còn qua chuyện nghề nghiệp của con, thì mỗi khi con ngồi làm trong một tiếng đồng hồ, đặt, đặt vậy nè, đặt người vô ngồi làm là bắt đầu nó đau. Nhiều khi con nghĩ, có lẽ cái nghề không thích hợp với con.

Ông Tám: Không phải, không phải cái nghề. Cái bệnh chưa giải quyết được, những cái máu ứ ở trong cái chỗ bị thương đó, chưa có giải quyết được. Anh tìm được cái thuốc đó, rẻ lắm không có bao nhiêu tiền, chai nhỏ nhỏ. Nếu ở đây không mua được, anh nhờ bên Canada người ta mua. Viết thư nhờ anh Thuận, viết thư, anh sẽ gửi thẳng qua bên Đức. Anh phải nhớ uống cái đó, và cái thuốc trật đả phải thoa luôn luôn mỗi đêm. Ngâm rượu thoa, nó mới hết được.

Bạn đạo: Và trong thời gian cũng hơn một năm nay, con mới có cháu đầu lòng; mà sao khi có cháu thì tự nhiên tính con rất là nóng. Cứ mỗi lần bắt động ý kiến với vợ cái gì là tự nhiên con nóng nó bùng lên mặt và kéo rất là dài, muốn cả ngày vậy đó, cứ bực tức trong người. Đó là triệu chứng gì?

Ông Tám: Bởi vì cái bệnh của anh nó chưa có xong, thành ra nó nhiều chuyện lắm! Con người mà trong cái cơ thể mình có một chỗ bất an, mà thêm những đứa con nít mà nó khóc, nó bực tức đó, mình còn bất an hơn nữa, thấy hông? Cho nên phải ráng nhẫn, ráng lo niệm Phật, để trả cái nghiệp duyên tại thế. Nhớ, đây là cái nghiệp. Xuống đời nợ phải trả, chứ không có nói gì hết, chối cãi gì hết! Giận hờn làm gì? Dạy lục căn lục trần, vì lục căn lục trần nó bị bực tức ở bên trong, nó chưa có khai triển được. Cho nên phải trì niệm Phật

cho nhiều, giáo dục chúng nó, tự nhiên nó hạ cái cơn nóng xuống. Còn cái bệnh của anh phải trị à, không có trị thì anh thuộc về âm bệnh ở bên trong, sau này tới già rồi khổ lắm à, thấy hông? Bất cứ giá nào cũng phải trị cho nó hết. Cái thuốc trật đả, thuốc Tàu là hay lắm!

Bạn đạo: *Tất nhiên là ... Bệnh con phải trị qua thuốc và con phải ...*

Ông Tám: Nó tức cái ngực là nó nặng lắm!

Bạn đạo: *Dạ, con phải làm những, hành luôn các pháp như ...*

Ông Tám: Làm những cái đó, Chiêu Minh đó. Còn cái thuốc kia anh phải uống, anh uống chừng ít lần rồi anh cảm thấy cái ngực nó nhẹ. Vân Nam bạch dược.

Bạn đạo: *Dạ, con cảm ơn Thầy.*

Ông Tám: Cái đó hồi trước ở trong khu, chiến tranh, là ở bên Hồng Kông bán cái đó nhiều lắm, bán qua Việt Nam, mấy người bị thương ở trên rừng đó, trong thời gian kháng chiến bị thương đó, nhờ cái thuốc đó. Uống nhiều, cho nên ở Hồng Kông họ mua hết, không có. Bây giờ thì có lại nhiều.

Cụ có nữa hả? Ồ, một chai, ờ, nhỏ nhỏ. Đúng. Bây giờ ở đây có hả? Ồ, được. Ồ, thì người Tàu nào ở nhà cũng có 5, 10 chai để phòng khi té, bị đụng xe, tức ngực. Tức ngực, uống vô cái hết liền. Hay lắm, một viên có chút thôi. Tức ngực, uống vô cái hết liền.

Hồng có gì thắc mắc, nói chơi đi! Không có gì, nói chơi hà!

Hỏi bà cụ này, tại sao bà phải già?

Bạn đạo: *Nhờ cái pháp, thì không thôi cũng phải già à.*

Ông Tám: Hồng già. Cái tâm không có già nữa há...

Bạn đạo: *Jacqueline, trước mỗi bữa ăn chị niệm; nhưng mà trong lúc chị niệm chị cảm thấy có một sự xúc động. Bây giờ chị không dám niệm nữa.*

Ông Tám: Phải niệm chứ! Xúc động chừng nào thì

chứng minh cái trực ở bên trong. Niệm để cho trực nó đi. Khóc còn tốt nữa! Cái trực ở trong mình còn nhiều.

Đi hết cái trực mới tốt.

Mà bây giờ ba năm sau bà thấy trẻ được, trẻ mà thầy kê tui nó.

Bạn đạo:

Ông Tám: Mạnh ở chỗ nào?

Bạn đạo: *Không lo, không giận chuyện này chuyện nọ..*

Ông Tám: Không có buồn nữa! Thấy thế gian đô thị giả, tất cả là không có thật, phải không? Vui, nhờ bà thấy được cái không thật, thấy không? Nếu mà bà cho tất cả đều thật là bà cũng còn buồn, còn giận.

Đó, cho nên bây giờ, tới đây học cái khóa điển quang để thức tâm, để thấy bà không bao giờ chết nữa. Bà thấy cái xác của bà là giả, mà bà không có bao giờ có cơ hội ôm cái xác này đi chôn, bà hiểu rồi? Thì tự nhiên bà phải sống nhẹ nhàng với Trời Phật, bà đã làm trong tình Trời Phật; bà nội, bà ngoại là tình Trời Phật đó, cứu huyền thất tổ của các con, các cháu, bà thấy không? Đó, thì chúng ta phải sống trong tình Trời Phật, đâu còn đau khổ nữa, thấy không? Đâu có phải cái già, già là trẻ mà! Sau khi già rồi đó, thì mới rời khỏi được, cái hồn nó mới đi về quê được; còn nó cứ trẻ hoài á, làm sao mà chết được? Nó già rồi, ta mới trở lại Tiên nữ, Tiên đồng.

Bạn đạo: *Con thấy sức khỏe của con ..., từ ngày mà tu tới bây giờ, thì con tu được 5, 6 năm rồi, mà cái gì con biết, nhưng cái nước ngủ đó cũng còn khó.*

Ông Tám: Thì lớn tuổi rồi mà!

Bạn đạo: *Khó mà sao con ngồi thiền, mấy giờ thì vẫn mấy giờ...*

Ông Tám: Mấy giờ đó, còn sướng hơn nằm ngủ mấy giờ!

Bạn đạo: Không mê!

Ông Tám: Không mê cũng được, nhưng mà nó khỏe vì nó có thay đổi. Nó có ra vô, luồng điện ra vô, thay đổi rõ rệt ở từng cao.

Bạn đạo: .. 12 giờ ngồi tới 2 giờ, 2 giờ máy, vô ngủ được 5 giờ, 5 giờ máy cái thức.

Ông Tám: Bây giờ bác đi vô viếng mấy cái viện dưỡng lão ở bên Mỹ, hay bên này cũng vậy, mấy bà già chỉ ngồi ngủ ngồi không à, đâu có phải thiền cái này ngủ ngồi? Tới chơi cười, bả ngồi bả cười. Bởi vậy, già chừng nào mà mấy người hướng thiện đó, bộ đầu nó cũng mở à, nhắm mắt nó thấy này, thấy kia, thấy nó à.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Kính xin Quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho cụ bà Võ Thị Khéo là thân mẫu của bạn đạo Phạm Thị Tốt và là nhạc mẫu của bạn đạo Phạm Ngọc Tấn mất ngày 19 tháng 03 năm 2016 nhằm ngày 11 tháng 02 năm Bính Thân tại xã Phú Thạnh, huyện Nhơn Trạch, tỉnh Đồng Nai, Việt Nam, hưởng thọ 93 tuổi, sớm siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn Quý bạn đạo
Thiền viện Tâm Linh Tự Cứu kính báo

2) Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Thủ Đức là Cụ HUỖNH ĐÌNH BÁU, sinh năm 1942, mất lúc 22 giờ đêm, thứ sáu, ngày 18-3-2016 (ÂL ngày 10 tháng 2 năm Bính Thân) hưởng thọ 75 tuổi tại phường Bình Chiểu quận Thủ Đức TP/HCM, được siêu thăng tịnh độ. chân thành cảm ơn
TĐ Dũng Hành kính báo

THƠ BẠN ĐẠO

Giác Mơ Nhớ Nhớ

Hành thiền niệm Phật nhớ đỉnh đầu
Tu luyện quy tụ điển thanh thân
Mắt nhắm trụ ý đỉnh đầu rút
Tâm thân nhẹ bỗng kéo từ đầu

Tự nhiên toàn thân bay nhẹ lên
Như có lực hút từ bên trên
Cảm giác thanh nhẹ bay lơ lửng
Ý chuyển đáp xuống hạ trên nên

Cảm giác nhẹ bay thấy lâng lâng
Cố gắng tu luyện điển thanh nâng
Làm lòng phấn khởi trong tu tiến
Thầy thương nhắc nhở đã bao lần

Mong sao luôn giữ tâm tu hành
Thực hành tinh tấn để tiến nhanh
Đời Đạo hành thông trong sáng suốt
Niệm Phật tham thiền trí ý thanh

>

**Thông báo Đại Hội Vô Vi Quốc Tế kỳ 35, năm
“Tâm Giao Bình Đẳng”
Khách Sạn Grand Hilton, Seoul, South Korea
Từ 12 tháng 9 đến 18 tháng 9 năm 2016**

25.03.2016

Kính thưa quý bạn đạo,

Chúng tôi thành thật cảm ơn tất cả quý bạn đạo đã ghi danh tham dự đại hội đến nay. Để giúp Ban Tổ Chức có phương tiện trang trải các chi phí Đại Hội và chuẩn bị cho 2 ngày thăm viếng Seoul sau Đại Hội, xin quý bạn lưu ý các điểm sau đây:

- 1) Thời hạn đóng tiền lệ phí Đại Hội toàn bộ là ngày **1 tháng 5 năm 2016**.
- 2) **Xin quý bạn đạo tại Việt Nam lưu ý là thời gian đóng lệ phí toàn bộ vẫn là ngày 1 tháng 5 năm 2016. Trong trường hợp bạn đạo nào bị từ chối visa thì BTC sẽ hoàn tiền lại đầy đủ cho quý bạn.**

*Quý bạn nào chưa đóng toàn bộ lệ phí ghi danh trước thời hạn **1 tháng 5 năm 2016** thì BTC sẽ không bảo đảm còn chỗ vì số phòng trong khách sạn giới hạn và BTC phải đóng tiền để giữ chỗ trước cho quý bạn. Xin quý bạn đạo thông cảm.*

- 3) Nếu quý bạn đã mua vé máy bay, xin gửi phiếu chuyển vận cho Ban Ghi Danh trước ngày **1 tháng 6 năm 2016** để BTC có đủ thời gian thuê xe bus đưa đón bạn đạo. Phi trường quốc tế tại Seoul tên **Incheon International Airport (Airport code = INC)**.

Thành thật cảm ơn quý bạn,
Kính thư,
Ban Ghi Danh

Phiếu Chuyển Vận
(xin gửi về Ban Ghi Danh trước ngày **1 tháng 6, 2016**)
Đại Hội Vô Vi Quốc Tế Kỳ 35 “Tâm Giao Bình Đẳng”
Grand Hilton, Seoul, South Korea

Kính thưa quý bạn,

Phi trường quốc tế Incheon của Nam Hàn ở cách khách sạn Grand Hilton 56 cây số, thời gian di chuyển bằng xe là 1 tiếng đồng hồ hoặc hơn nữa nếu kẹt xe. Quý bạn có thể đón xe bus công cộng số **6005** từ phi trường đến khách sạn với giá 15,000 WON, tính ra khoảng 13 USD mỗi người. Hoặc quý bạn có thể mua vé taxi tại quầy taxi ở phi trường với giá 50,000 WON (44 USD) cho taxi tối đa 3 chỗ ngồi. Nếu di chuyển tự túc, quý bạn cần có sẵn tiền mặt (WON) để mua vé bus hoặc trả taxi, và địa chỉ tiếng Hàn thay vì tiếng Anh vì tài xế xe bus và taxi sẽ không biết đọc tiếng Anh (và phần đông không hiểu tiếng Anh).

Chúng tôi có tổ chức xe để đón quý bạn về khách sạn vào những ngày **9, 10, 11 và 12 tháng 9 năm 2016**. Chúng tôi chỉ đón quý bạn **từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối**. Xin quý bạn chọn những chuyến bay đến phi trường Incheon trong khoảng thời gian này. **Xin quý bạn nên đi từng nhóm để dễ đưa đón.**

Lưu Ý: BCV chỉ đón tại Phi Trường Quốc Tế INCHEON International Airport (Airport code: INC) trong thời gian từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối. Ngoài thời gian trên, xin quý bạn đi taxi tự túc vì ban chuyển vận không có phương tiện đưa đón ngoài các giờ kể trên.

Họ và Tên	Thành Phố	Quốc Gia

Trong trường hợp có đổi chuyến bay, xin quý bạn ghi những dữ kiện liên quan đến chuyến bay cuối và ghi rõ đến Terminal nào.

	Ngày	Giờ	Hãng Hàng Không	Số Chuyến Bay	Khởi Hành Từ Thành Phố
Đến					
Đi					

Lưu Ý: Ban Chuyển Vận chỉ đưa đón bạn dạo các ngày sau đây thôi vì nhân lực giới hạn. Ngoài các ngày này, xin quý bạn vui lòng tự túc.

Ngày đến 9, 10, 11 và 12 tháng 9 năm 2016: Ban Chuyển Vận sẽ đón quý bạn từ phi trường về khách sạn.
Ngày về 16 hoặc 18 tháng 9 năm 2016: Ban Chuyển Vận sẽ đưa quý bạn từ khách sạn ra phi trường Incheon.

Xin quý bạn ghi danh với ban chuyển vận càng sớm càng tốt **trước ngày 1 tháng 6 năm 2016** để việc tổ chức xe đưa đón được chính xác. Cảm ơn quý bạn.